

Никифоръ п. Филиповъ

„Дѣдо Иванъ“

Бѣхме една малка група приятели, случайно събрани въ Пловдивъ, дошли кой по работа, кой само на разходка. Възкачихме се на Бунарджика*) и застанахме при паметника.

Хубаво, прохладничко априлско утро грѣеше надъ тракийската равнина, можщо се простнала отъ планина до планина, а далече на западъ, въ синия лазуръ на самото небо, блестѣха съ сребърнитѣ си шлемове източнитѣ върхове на майка Рила.

Спокойна и жизнерадостна бѣ предъ очитѣ ни омайната, равнина покрита съ зеленина и цвѣтъ, а посрѣдъ нея пълноводната Марица, лениво влачеше хладнитѣ си и леко замжтени вълни.

— Свалете шапки, господа, и елате да прочетемъ това що е написано, ей тука, на тая паметна плоча! — Каза единъ отъ другаритѣ, сочейки на единъ надписъ въ паметника, изпълненъ съ имена и цифри.

Всички съ свалени шапки, гласно като на молитва въ хоръ, прочетохме, не безъ вълнение, тия редове като нѣкаква свещена скрижалъ, на-

*) Едно отъ пловдивскитѣ тепета.